

Kutyabaj

A kis templom harangjának misére hívó szava szállt a szélben. Az erdei vadak, a mezei virágok és a falu lakói egyaránt hallhatták a biztató hangot. De a helység felé közeledve egy teremtetett lelket sem lehetett látni az utcán. A kihaltság volt az úr mindenütt.

Fanni

Azonban Imre atya nem adta fel. Szorgosan harangozott, hátha valaki mégis betéved az Isten házába.

– Ez lesz már a harmadik hét – dünyögte magában a férfi.

Három hét telt el azóta, hogy a falu legutolsó templomba járó asszonya elköltözött az égi hazába. Három hét telt el azóta, hogy senki sem ül a kis kápolna padjaiban. A fiatalok elvándoroltak a negyven kilométerre található nagyvárosba, az időseket pedig vitték magukkal. Aki mégis a faluban maradt, vasárnaponként nem jött el az Isten szavát hallgatni.

– Pedig mennyit tettem ezért a közösségért – sóhajtott fel Imre atya, és az ég felé emelte a tekintetét, miközben egy pillanatra sem hagyta abba a harangozást. Hátha pont ma téved erre valaki!

A férfi néhány perc múlva a karórájára pillantott, majd csendre bírta a kis harangot. Kezdődik a mise! Hát pont én késsek el?!

Reménykedve fogta meg az aprócska templom természetes kilincsét. Hátha ma mégis eljön valaki! Hátha ma valakihez eljutott az Isten hívó szava!

Imre atya belépett a templomba, de nem csukta be maga után az ajtót. Talán csak késnek!

Végig ment a szokásos útján a padosorok között, de hiába várta a csodát. A templom padjai üresen árválkodtak; senki sem volt ott rajta kívül, csak a falun végig robogó szellő hangját hallotta.

A férfi szomorkás mosollyal nézett végig a padosorokon, ami egykoron minden alkalommal tele volt. Ahogy

a tekintete elejétől a végéig bejárta Isten házát, kedves híveire emlékezett; betéve tudta, ki hol szokott ülni.

Hirtelen egy furcsa zaj ütötte meg az atya fülét. Kipp-kopp-kipp-kopp. Csakis egy úr lehet az. A férfi szíve felderült. Mégis eljön a várva várt csoda.

Nem, ez nem egy úr lesz. Egy hölgy érkezik. A magas sarkú cipőjének a sarka kopog ilyen hangon – futott át az agyán, ahogy egyre közeledett felé a hang.

Nemsokára már az érkező árnyéka is látszódott a templom ajtaja mellett a falon.

Imre atya ujjongott.

Aztán meglátta.

Hetykén lépkedett végig a padok között, miközben végig a férfit nézte. Léptei visszhangoztak az üres templomban, dús fekete szőre minden egyes lépésénél körüllebegte a testét, mintha királyi palástja lett volna, nagy fülei szinte súrolták a földet.

Megállt Imre atya előtt, barátságosan végignézett rajta, majd leült az első padsor mellett, és figyelmesen várt. Mintha Isten szavát várná.

– Sebaj – derült fel az atya arca. – Most már nem mondhatjuk, hogy üres a templom, és a kutya sem jár misére.

A kutya felkapta a fejét a hangra. Pillantása azt sugallta, mintha minden egyes szót megértett volna.

